

OKO 4

63. ročník krajské soutěžní
přehlídky amatérských divadel

pondělí 23. 3. 2026
cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

Pastýřka putující k dubnu

Dokonalá svatba

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ:

Měla babka čtyři jabka

Nejstarší řemeslo

České nebe

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

MĚLA BABKA ČTYŘI JABKA / Divadelní soubor Karla Čapka Třešť

Divadelní soubor Karla Čapka Třešť způsobil v neděli dopoledne událost podobnou zázraku. Text hry Vlastimila Pešky se slovem „babka“ v titulu si dámy seniorky neboli babičky přivlastnily a promítly do něj nejen svou životní moudrost, zkušenost i zručnost, ale také radost z vnoučat, kterým hodinu hrají pohádky, s jejichž pomocí jim i zprostředkovávají svůj babičkovský svět, který děti jinak snad ani poznat už nemohou. Velkou zásluhu na okouzujícím působení inscenace má režisér a výtvarník inscenace Milan Šindelář i hudebně spolupracující Miluše Havlíková, která vypracovala „partituru“ pro „operní“ provedení pohádky Jak dědeček měnil, až vyměnil.

Vše, s čím se v inscenaci pracuje, patří do babičkovského světa: scéna ušitá z pestrobarevných látek, jablka ze zahrádky, polštářky, které představují psa, kočku a myšku, ale také hlínu, která se rozletí na všechny strany, když se konečně podaří řepu vytáhnout, a dokonce mnohem abstraktnější úkazy, jako je zmatek, z něhož utíkáme do bezpečí domova, nebo prostě řadu dědečkových dobře míněných, ale vždy prodělečných výměn. Inscenace má rytmus a spád, kterého docílujeme i dramaturgicko-režijním nápadem přehrát už tak krátkou pohádku O kozišku

tak, aby byla ještě kratší. A trochu ostřejšího koření do spíše vnitřního humoru hereček vnáší jediný mužský (a o generaci mladší) představitel zatvrzelého Řepy Pepy, který drží v zemi jako skála, a v závěru štrikující babičky, jež celý řetěz prodělečných dědečkových výměn moudře přejde ve jménu štěstí z toho, že jsou stále spolu.

Ohlasy z foyer

- ★ Ten dědeček, jak hrál babičku, to bylo super!
- ★ Bavilo mě to od začátku do konce.
- ★ Mělo to úžasnou energii a bavilo to i naše děti. Ty celou dobu ani nedutaly.
- ★ Řepa Pepa dědečka pěkně pozlobil.

Inscenaci by prospělo hlubší zamyšlení nad tím, zda některé zvuky, které doprovázejí zásadní pohádkové děje (kousnutí do jablka, východ slunce), divadelně odpovídají tomu, jak dotyčné skutečnosti vnímáme. Jinak řečeno, zda to, co v přírodě vnímáme jako radostné, nezní v inscenaci temně, nebo moment, který je krátký a ostrý, akord nerozmělnuje. To je ale jen detail v jinak pevně, funkčně a zábavně vystavěné inscenaci.

V neděli dopoledne jsme měli příležitost zažít představení, na kterém v hledišti seděly i dospělé děti hereček a především jejich vnučky a vnuci. Děkovačka s kyticemi, které babičkám děti na jeviště přinesly, byla nejen zaslouženým oceněním kolektivní souhry, jevištní fantazie a mezigeneračního humoru, ale také potvrzením komunitní funkce ochotnického divadla.

OKEM poroty:

hodnotí Jiří Juráš

NEJSTARŠÍ ŘEMESLO / Divadelní soubor Karla Čapka Třešť

„Asi to bude vo starejch šlapkách...“ – tak by mohl znít lidový odhad obsahu či děje diváka neznalého stavu věci. A skutečně, hra Pauly Vogel, kterou včera uvedl na scénu domácí soubor, je o letitých pracov-

nicích v oboru provázajícím lidstvo od nepaměti. Byla by to ale jen značně hrubá záplata na pytel reality. Již zmíněná Paula Vogel je žijící renomovaná americká dramatička ověčená Pulitzerovou cenou a sídlící kromě Washingtonu i v Sídle slávy amerického divadla. Je velice frekventovaně hranou autorkou širokého spektra divadelních uskupení, od velkých profesionálních divadel až po lokální amatérské soubory v mnoha zemích. Je to tím, že se ve své tvorbě zabývá látkami z kontroverzních oblastí lidského světábehu, ale hlavně že velice vynalézavě využívá do určité míry „šokantních“ prostředí k tomu, aby se ve vyostřenější podobě dotkla témat zcela obvyklých, jako je třeba „pouhopouhá“ potřeba lidské blízkosti.

Divadelníci z Třeště se tedy dopouštějí odvážného dramaturgického počinu a své publikum konfrontují s populárním titulem exkluzivní světové autorky. (Výše autorských práv je pro amatérské podmínky v tomto případě pro změnu nepopulárně exkluzivní.)

Hostující režisér Zdeněk Stejskal, vědom si jemnosti a tudíž náročnosti tematického přediva, hru za počáteční asistence všech pěti protagonistek významově smysluplně seškrтал. Jako další oporu pro herečky, ale i pro samotnou interpretaci textu, vytvořil scénografické řešení. V prostoru se v pozadí výše nachází „Nebe“, kam jednotlivé postavy odcházejí spočinout ke sklence šampaňského po svém pozemském konci. Jsou tak nadále divákovi zpřítomněny, zcela po smyslu tohoto konkrétního svébytného výkladu předlohy. Aby se dámenky měly při rozvíjení peripetií své souhry o co „opřít“, je k dispozici centrální barový pult se čtyřmi barovými stoličkami pro v úvodu řadově postavené pracovnice, které svým půdorysným přeskupením napomáhají podpořit významové posuny a proměny v jednotlivých situacích, a necentrálně umístěné šéfovské křeslo, také zcela po smyslu, protože vůdčí úloha postav se průběhem děje mění. Dalším nabídnutým prostředkem se staly kupříkladu banány, se kterými nebylo nijak lascivně nakládáno, nýbrž byly výrazivě použity. (Ale pozor, vážené herečky. Když už divák jednou přečte, že tam tropické plody nejsou „jen tak“, že manipulace s nimi

Altánův výkřik!

Chtěl bych si zkusit alespoň na moment, být Nejstaršího řemesla management.

Ohlasy z foyer

- ★ Měla jsem možnost vidět premiéru a dnes se jim to povedlo lépe.
- ★ To nebe, to bylo nádherně vymyšlené...
- ★ Chvilkami to maličko vázlo, ale i tak to bylo pěkné.
- ★ Komická scéna s banány – ta mě pobavila.

o něčem informuje, tudíž něco znamená, není pak zcela jedno, jak s nimi nakládáte, tedy i nakolik a jak je při jednotlivých reprízách konzumujete, fakt!)

Provedení představení

má dva zásadní nepřítelé. Tím prvním, vnějším, je prostor. Troufám si napsat, že sdělení výchozího textu i samotné inscenace je křehké, až intimní. Robustnost sálu třeštského kulturního centra je v zásadním rozporu s komorností příběhu. A tak si i já dovoluji vyzvat tvůrce, aby se nejen zamysleli, ale i se pokusili (alespoň jednou) svému pracně vyšlechtěnému divadelnímu dějátku poskytnout adekvátní podmínky pro jeho naplněné rozvíjení. (S plným vědomím zpoza rohu na mě hledící zakaboněné produkce, značně ošedivělé z již výše zmíněné exkluzivity.)

Druhý nepřítel je pro mě jednoznačně vnitřní. Domnívám se, že u takhle náročného předlohy míra výpadků v textu (z podstaty praxe logicky průvodním to jevem nejen u amatérského divadla – takové to jisté divadelní DPH) způsobuje, že ne nepodstatnou část vnitřní energie akterek stravuje boj s důsledky menší připravenosti. Slovo má být přece oporou pro bytí herce na jevišti, pro jeho pohyb, chování, jednání a ve výsledku pro působivost výpovědi, nikoliv jeho překážkou. (A nadrzle si troufnu přidat ještě i snad motivující invektivu – to je mj. rozdíl mezi činohrou a pantomimou.) Proto se zřejmě nepodařilo zcela předat komplexně působící sdělení, proto byly některé momenty jen odmluvené, situace méně barvitě a jasně, a proto mě napadl termín prezentovaný na lektorském sezení, že šlo chvílemi jakoby o spíše vyprávěné divadlo.

Nicméně, když se v duchu zvoleného principu autorského vyložení dáměny Vera, Edna, Ursula, Mae a Lilian v úplném závěru zase všechny sejdou, tak se téma blízkosti a spolubytí inscenátorům jednoznačně podařilo doklenout a patričné dojetí do sálu vklouzlo. A já si po všech (snad až nezdvorně působícím) kritických průpovědkách dovolím s respektem k jejich herecké práci vyjmenovat všechny dámy, co hrály holky. Spolu nejen na jevišti byly Jana Kadlecová, Jitka Havlíčková, Regina Hinková, Květoslava Mrskočová a Ivana Šabatková. Děkuji za vaše představení.

OKEM poroty:

hodnotí Ladislav Valeš

ČESKÉ NEBE / Zvonokaplička Prosenická Lhota

Ohlasy z foyer

- ★ Babička Boženy Němcové byla geniální.
- ★ Byl to prostě klasický Cimrman!
- ★ Kdo měl jedničku z dějepisu, ten se smál první.
- ★ Zajímavé je, jak má tato konkrétní Cimrmanova hra přesah i do současnosti.

Partička bodrých chlapíků z Prosenické Lhoty není pro nás neznámá. Před dvěma lety se již na třeštském pódiu prezentovali s jiným Cimrmanovým textem, a to hrou pod názvem Lijavec. Soubor nezastírá, že patří mezi velké příznivce cimrmanologů, a řadí se tak k širší řadě podobně smýšlejících divadelních uskupení v naší republice. Zkrátka a dobře: Cimrman je fenomén, který nelze podceňovat. Jistě, má to své zákonitosti, neboť pánové Smoljak a Svěrák přísně střeží odkaz velkého génia Cimrmana, a tudíž pečlivě dbají na dodržování textu a potažmo i na scénografii.

Jelikož jsem měl v minulosti možnost sledovat jiné soubory zaměřené na stejnou tematiku, musím Zvonokapličku pochválit, neboť je pro mě, co se týče kvality, supernovou mezi ostatními. Soubor, který si vybral poslední hru České nebe tandemem Smoljak & Svěrák, se mi zdá jistější a vyzrálejší, co se týče provedení, nežli před zmíněnými dvěma lety. České nebe je vlastně jednoduchý příběh o tom, jak se mrtví čeští velikáni (sv. Václav, Komenský, Hus apod.) dohadují, koho je třeba doplnit do výběrové komise. Jejich jednání doprovází řada vtipných hlášek.

Altánův výkřik!

*Kéž jednou také já tak velké dílo stvořím,
já pro tu myšlenku planu, já pro ni hořím.*

Zvonokaplička si nedělá žádné velké ambice, nehraje o zlatou tělku a nedělá si žádnou čáku na Radokovu cenu. Jejím posláním je pobavit lidi a přinášet jim radost, a to se jí nedá upřít, o tom jsme se přesvědčili, neboť vyprodaný sál a závěrečný potlesk ji o tom ujistil.

Malý slovníček:

- hrát o zlatou tělku = přehrávat, hrát příliš snaživě
- čáka = vyhlídka, naděje nebo očekávání
- Radokova cena = cena Alfréda Radoka byla prestižním výročním oceněním za umělecké počiny v českém divadle

Perlička na závěr: Kolega Juráš vyřkl při hodnocení slůvko revival a mně se to moc líbí. Tak tedy Zvonokaplička Cimrman Revival.

OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Spektrum

1.

Divadelní soubor Spektrum vznikl na podzim roku 2017 a navázal na činnost předchozích ochotnických aktivit v místě – souboru Nehajanky i někdejšího divadelního spolku při závodním klubu pracujících. Od svého vzniku tak pokračuje v místní tradici amatérského divadla a postupně si buduje vlastní tvář.

Jeho první inscenací byla autorská pohádka O princezně na ocet. Scénář připravila Alena Bláhová, hudbu a písňové texty vytvořila Stáňa Rybníčková a o výtvarnou podobu se postarala Dana Mikesková. Představení se setkalo s příznivým ohlasem a dočkalo se celkem 22 repríz.

Na tuto inscenaci navázala Lužnická pohádka, do níž se zapojili i noví členové, a soubor tak výrazně omladil své řady. Pohádka s ekologickým podtextem byla opět autorským dílem Aleny Bláhové, která ji také režírovala. Výtvarné řešení i tentokrát zajistila Dana Mikesková.

Soubor Spektrum se tak profiluje jako tvůrčí a autorsky zaměřený kolektiv, který sází především na vlastní tvorbu a práci s pohádkovým žánrem.

OKO představuje hru:

Pastýřka putující k dubnu

**Divadelní soubor Spektrum, Sezimovo Ústí / autor: Robinson Jeffers
tragédie / 60 minut bez přestávky**

Poetický a citlivý příběh o hledání světla, naděje a nových začátků vychází z motivů baladické tvorby amerického básníka Robinsona Jefferse, jehož dílo je známé silnou obrazností a důrazem na vztah člověka k přírodě.

Inscenace sleduje osudy Klárky – dívky, která miluje druhé víc než sebe samu, a vydává se na cestu nejen krajinou, ale i vlastním nitrem. Její putování směřuje k jaru, symbolu proměny a nového začátku, a postupně odhaluje její vnitřní sílu i křehkost. Na své cestě musí čelit nejen vnějším překážkám, ale především vlastním pochybnostem a strachům. Právě v těchto okamžicích se ukazuje, jak důležitá je odvaha vykročit – i tehdy, kdy si nejsme jistí cílem.

Pastýřka putující k dubnu propojuje poetický jazyk, hudbu a výraznou vizuální stylizaci. Vzniká tak inscenace, která nestaví na klasickém ději, ale spíše na atmosféře a emocích, a nabízí divákům silný, až meditativní zážitek. Příběh připomíná, že cesta „ze zimy do jara“ nemusí být jen proměnou v přírodě, ale i hluboce osobní proměnou každého z nás.

OKO zaostřuje na:

Divadelní soubor Jindřicha Honzla

2.

Divadelní soubor Jindřicha Honzla patří mezi nejstarší ochotnické soubory u nás – jeho tradice sahá až do roku 1864. Soubor nese jméno významného humpoleckého rodáka, režiséra Osvobozeného divadla Jindřicha Honzla, a dodnes je důležitou součástí kulturního života města. Během své dlouhé existence prošel mnoha proměnami, ale vždy si zachoval silné postavení v regionální kultuře. V minulosti se účastnil řady přehlídek včetně Jiráskova Hronova a podílel se také na vzniku tradiční divadelní přehlídky Honzlův Humpolec.

Soubor pravidelně připravuje nové inscenace a vystupuje jak pro domácí publikum, tak na přehlídkách a festivalech. K významným projektům poslední doby patří například uvedení hry Naši furianti, která spojila všechny generace členů. S touto hrou se soubor představil na loňském ročníku TDJ. Divadelní soubor Jindřicha Honzla tak představuje živou tradici amatérského divadla, která si i po více než 160 letech uchovává svou energii a vztah k divákům.

OKO představuje hru:

Dokonalá svatba

**Divadelní soubor Jindřicha Honzla, Humpolec / autor: Robin Hawdon
komedie / 180 minut s přestávkou**

Bláznivá situační komedie britského dramatika Robina Hawdona patří k nejhranějším titulům současného evropského repertoáru. Od své premiéry v roce 1994 si získala diváky především svižným tempem, množstvím záměn a neustále se stupňujícím řetězcem nedorozumění.

Bill a Rachel se milují a chystají se na svůj velký den. Všechno je dokonale naplánované – až na jednu drobnost. Ženich se po bujaré rozlučce se svobodou probudí v hotelovém apartmá... vedle úplně cizí dívky. A do svatby zbývá jen pár hodin.

Za dveřmi už stojí svědek Tom, vzápětí dorazí nevěsta i její matka, a tak začíná zběsilá snaha vše utajit. Do hry se postupně zaplétá pokojská Julie i další postavy a situace se každou minutou komplikuje. Lži se vrší, nedorozumění přibývají a z „dokonalé svatby“ se rázem stává dokonale zamotaný chaos.

Dokonalá svatba je ukázkovou divadelní fraškou – plnou rychlých dialogů, nečekaných zvratů i komických situací, které stojí na přesném načasování a herecké souhře. S nadsledem připomíná, že i ten nejlépe naplánovaný den se může během jediné noci proměnit v naprosté šílenství... a možná právě proto dopadne nakonec tak, jak má.

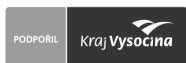
Na co se můžete těšit zítra?

24. 3. v 10.00 hod. **Princezna Bledule aneb Kašpárek se vrací**
hraje Divadelní soubor Jana Lišky při TJ Sokol Třešť
24. 3. v 15.00 hod. **Chlap na roztrhání**
hraje Divadelní spolek Bezchibi z Brtnice
24. 3. v 19.30 hod. **Tik Ťak**
hraje Kulturní spolek v Česticích

Sponzoři a partneři Třešťského divadelního jara 2026

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, město Třešť a Martin Čáp